

Зачарована красуня.

Євген Литвиненко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Зачарована красуня

Жили собі король з королевою. Народилася в них донька. На радіощах король улаштував бенкет. Скликали до палацу всіх фей. Та про одну, найстарішу і найлихішу, забули. Розлючена фея влетіла в палац, нахилилася над колискою принцеси й прошепотіла:

— Коли тобі виповниться п'ятнадцять років, ти вкоlesh пальця веретеном і помреш!

Але юна добра фея, яка стояла поруч, кинулась до колиски й голосно промовила:

— Відмінити пророцтва я не можу. Але дещо виправити зумію. Принцеса не помре, а лише засне. І розбудити її під силу лише молодому, вродливому принцу.

Король, бажаючи уникнути цього пророцтва, заборонив усім підданам прясти й зберігати в домі веретена.

Минуло п'ятнадцять років. Якось надумав король навідати свій замський замок. Принцеса, гуляючи по замку, забралась у маленьку комірчину десь аж під самим дахом сторожової вежі. Там сиділа стара-престара служниця і, ні про що не відаючи, пряла кужіль.

— Що це ви робите, бабусю? — здивувалася принцеса. — Можна й мені спробувати?

Не встигла служниця охнути, як дівчинка схопила веретено, вколола собі пальця і знепритомніла.

На крики переляканої бабусі позбігалися люди. Хоч як вони старалися, але привести зомлілу принцесу до пам'яті їм не вдавалося. Найкращі лікарі, мудреці й чарівники нічого не могли вдіяти. Почула про нещастя добра фея і відразу ж примчала до палацу.

Біля ліжка бездиханної принцеси сидів зажурений король. Ридала над донькою мати-королева.

— Не плачте, — втішала фея. — Ваша донька не померла. Вона спить і з часом прокинеться. Але це станеться лише через сто років.

Ще дужче заголосила королева:

— Тоді мене вже й на світі не буде. Прокинеться моя доня круглою сиріткою. Нікому буде її розрадити й приголубити.

— Цього не трапиться, — запевнила фея.

Вона доторкнулася своєю чарівною паличкою до короля й королеви, їхньої челяді, торкнулася коней у стайні й конюхів, кухарчат на кухні й солдатів біля брами. Не забула нікого й — жодного деревця і травиночки в парку. Увесь палац поринув у сон. Навіть полум'я у печі застигло червонястими вогняними язиками.

Окинула поглядом фея зачарований палац і востаннє змахнула золотою паличкою.

Тієї ж миті довкола палацу виріс дрімучий ліс.

Стежини й доріжки позаростали колючими кущами терну. Не лише людина, а й дикий звір не зміг би пролізти крізь ці зарості. І лише здалеку, з верхів'я гори, можна було б побачити шпиль старовинної вежі. А втім, і він скидався скоріш на вершечок старезної ялини.

З того часу чимало королів змінилося на троні тієї країни. Усі вже забули, що десь тут стояв королівський палац.

• • •

Далі — у повній книжці «Зачарована красуня».

nashaknyga.com.ua